

Září 2021

SOUTERRAIN

Září

Babí léto, vůně čerstvě ořezaných tužek, chvění s prvňáčky a za ně, nová „sezóna“. To je pro mě září už mnoho let. Konec a začátek prožívám zkraje podzimu vlastně víc než na přelomu kalendářního roku (vysvětlit proč by bylo asi na víc, než jeden úvodník do Souterrainu).

Letos je to výraznější přerýv než v několika minulých letech. Nové místo k životu, noví lidé, nový tým spolupracovníků, místní zvyklosti, místní názvy, příbuzenské vazby, ...

Těším se. Moc.

Taky se trochu chvěju, ne že ne.

Když už je toho chvění hodně, rozvzpomínám se: vždycky to tak bylo! Před stěhováním do Prahy, před odjezdem do Ženevy, před návratem z ní, před stěhováním do Brna. A jaké to bylo pak, když už TO přišlo? Odpovídám: s Boží pomocí vždy něčím silné a vzácné, i když rozhodně ne vždycky snadné.

Prosím tedy, aby to tak bylo i teď, Pánem Bohem doprovobené a požehnané, i když třeba někdy dobrodružné. Pro mě, pro mého muže, pro lidi kolem – pro sbor, který nás pozval a rozhodl se nás přijmout, pro kmotřence, rodiny, mnohé přátele, kteří nás mají o 200 km dál, pro ty, kteří se teprve stanou součástí nové etapy.

Saša Jacobea

PS: A když je večer a je mi trochu teskno za tím, co bylo, čtu si Skácela. To je láska k Brnu a Jižní Moravě v té (pro mě!) nejčistší a nejsyrovější podobě zároveň. Uplynulých 10 let jsme bydleli za rohem od jeho někdejšího bytu.

Babího léta dlouhá nit
bílá a za časného rána
z obruby léta odpáraná
nutí nás přemýšlet a snít

Ve chvíli žluté jako dým
kdy léto naposledy klame
do jehel ticho navlékáme
do jehel s ouškem zlomeným

Jan Skácel, Bez názvu

Alpy bukolické

Je sobota 3. července 2021 a vyrážíme na sborovou dovolenou s dejvickým sborem do Lungau. V 10,30 se zastavuji pro Alana a Aničku s dětmi v Sedlci. Snad tu dlouhou cestu do Alp můj Ford vydrží – je to už přece jen gentleman v letech. Automechanik minulý týden sice vyměnil olej a brzdové destičky, řemen posilovače řízení, ale řemen alternátoru se mu vyměnit nepodařilo. Nu což, pojištění jsme, vyrážíme... Cesty na jih jsou ucpané. Radiožurnál hlásí kolony u Benešova. Beru to tedy po Strakonické. Za Příbramí se to ucpává i tam, a tak to stříhneme přes Kamýk nad Vltavou, což cestu prodlouží, ale jedeme pěkně zvlněnou krajinou. V autě si povídáme česky i anglicky o všem možném, pouštíme si rádio, pak Linkin Park, Björk, AC DC, Mišíka. Teď už to sviští – pohoda. Všichni, doufáme, že do Pichlu dorazíme do šesti, kdy hrajeme fotbalový zápas o postup s Dánskem.

V Salzburgu zjišťujeme, že Pichlů je v Rakousku víc. Ten náš u Mariapfarru je ještě 113km daleko, navíc cesta vede přes Horní Taury. Teď jsme navíc minuli sjezd na Villach a místo toho míříme k hranicím s Bavorskem. Zastavují nás ozbrojení pohraničníci, asi vypadáme podezřele. Potvrzení o bezinfekčnosti nikoho nezajímá. Po pár kilometrech to otáčíme zpět. Už je nám jasné, že začátek utkání nestihneme. V Radstadtu dáváme pauzu a Tyge čte ve zprávách na mobilu, že prohráváme 1:0. Snad to srovnají, než tam dorazíme. Už jsme tam. Rychle všechny zdravíme a běžíme na pokoj. Zbývá posledních 15 minut fotbalu. Ještě máme naději. Máme skvělý tým, ale prohráváme...

Rozčarování jsme zajedli výbornou gulášovkou. Pak už se vítáme s paní domácí Stefanie, černým kocourem a s těmi, co teprve doráží. Domeček je pěkný, prý renesanční. Na pokojích má každý kuchyňku i s myčkou. Dole v domě je jedna velká kuchyně a útulná restaurace, kde následující večer uspořádáme oslavu Mišíných kulatin. Máme čtyři kytary a široký repertoár. Vedle restaurace je velká místnost se saunou, kam chodíme na večeri a kde se shromažďujeme k ranním i večerním pobožnostem, které každý pojímá originálně. Po nich večer následují nejrůznější programy. Témata se různí – promítání a vyprávění o zamrzlé mumii Ötzim, o putování Islandem, čtení z knihy Mlýny o utrpení politických vězňů v Jáchymově a další. Venku děti řadí v bazénu, kreslí křídou po asfaltu a hrají hry.

Vilda nejradši hraje Karak.

Hlavně tu jsou však hory a spousta malebných údolí. Nejprve se vydáváme na Weißpriach. Všechno kvete jako o život – spousta vstavačů, jestřábníků a alpských sytů fialových zvonečnicků, divoké plaménky alpské. Nahoře se vznáší orel, dole hučí divoká řeka Lonka, nad údolím vykukují hory Karnereck 2 380m, Hundstein 2 614m a Teufel Kirche 2 131m – tedy Čertův kostel, nad nímž se ještě tyčí zajímavý vrchol hory Schusterstuhl 2 416m. K místu se také váže jedna saleburská vánoční pohádka, kterou ale si z tabule nepřečtu, protože tak dobře německy neumím.

Lanovky máme zadarmo na Lungau kartu – následně vyvážíme na vápencovou horu Speiereck 2 411m. Botanické hody pokračují – azalky, arniky, i v Alpách chráněné hořce, pugety ještě kvetoucích bílých konikleců, poměnek, lomikamenů či úročníků, polštáře dryádek, silenek, pochybků, rozchodníků, sem tam potkáme i chráněnou alpskou astru či droboučký netřesk, zakrslé jalovce a modřiny, a spousta dalších kytek, které jsme zatím nedokázali určit – Jitka to všechno nestihá fotit. Na vrcholu jsme odměněni úchvatnými výhledy – jen si zajódlavat.

Slavnou alpskou protěž ale nevida, až další den ji vidím pod Aineckem 2 210m - zasazenou v truhlíku před hospodou. Něco ochutnáme. V hospodě mají v jídeláku kromě jiného i různé variace českých tradičních pochoutek – řízky, knedlíky, štrůdly. S Kamilem a Majdou si dáváme polévku s jedním velkým játrovým knedlíkem. Rakouská piva jsou obvykle světlá a lehká a z našich piv nejvíce připomínají Budvar.

Lungau je jedno z nejprosluněnějších míst v Alpách, na dovolenou tam jezdíval i náš císařpán. I tam dorazily tropy, ale v údolích vzduch krásně proudí. U domu sice máme bazének, ale chtěli jsme vidět horská jezera Ladschitzsee v údolí Lessachu mezi horami Jägerspitze 2 573m a Zischken 2 661m a Schöneck 2 540m. Voda v nich je průzračná a studená. Nás ani čtyři divoké husy neodradilo, abychom se v nich neosvěžili.

V následujících dnech to ale některým z nás nedalo a vyrazili buď na feraty, nebo dál za Katschberg do Korutan, kde ve Vysokých Taurech u městečka Malta se nalézá údolí vodopádů a přehrada Kölnbrein. Skály tu lemují kleče, borovice limby a pomístně i statné lilie zlatohlavé nebo nebo všivce přeslenité. Bezlesé plochy na svazích jsou často pokryty jemnými narůžovělými chomáči květů žluťuchy orlíčkolisté. Místo krav se zde pasou kozy. Kozorožce, kamzíky ani sviště ale nikde nevidíme.

Vyrazit se dalo i na méně náročné výlety do okolních hradů, bazénů či lanových center. Naši partu vedenou Ivanem a Madlou zavedla řeka Mur do Murau,

štyrského městečka trochu připomínajícího Český Krumlov. V tamním renesančním zámku sídlí rod Schwarzenbergů, jenž odsud za totality podporoval české disidenty. Mladý pán si zrovna také zašel na oběd do restaurace v podzámčí, když jsme čekali na ryby a řízky. Interiéry zámku jsou na české poměry skromné – kromě vzácných bruselských gobelínů s výjevem z Liviových dějin, sbírky loveckých trofejí, mapy a reliéfy panství, obrazy rodových hradů, nějaké militarie a prohlídka vězení. Opravdové skvosty však najdete v místním kostele sv. Matouše - gotické fresky.

Lenka s Honzou pro změnu vyrazili na posvícení v Mariapfarru. Městečko se proslavilo tím, že tam se zrodila světově proslulá vánoční píseň Tichá noc, které tam vybudovali i malé muzeum. Krojovaní Rakušané defilují v kožených kalhotách a hospodyně servírují různé dobroty, mj. i místní šťavnaté a voňavé hovězí. Aby také to masíčko nevonělo, když místní krávy se pasou klidně přímo pod vrcholy ve dvou tisících metrech a žijí se hlavně voňavou mateřídouškou!

Sborová dovolená se prostě vydařila – parta, příroda, výlety, ranní i večerní pobožnosti a programy. Velký dík za organizaci patří Pavlovi a Věře. Každý vydal i přijal to nejlepší. „Hospodin je náš pastýř, nebudeme mít nedostatku...“

Robert Zika

Foto Ivan Prachenský

Tábor Křížlice 2021

Letošní tábor v Křížlicích se moc povedl. Tento rok se odehrával v tématu Letopisy Narnie. Celý tábor byl plný víl, faunů, trpaslíků, rytířů, obrů, zlé zimní královny a občas i lva Aslana. První den byli stateční účastníci rozděleni do tří týmů, Deneb, Altair a Vega. Poté si vymysleli pokřik a vyrobili vlajku, které je všude doprovázeli. Koncem dne už všichni znali svá jména, pomocí seznamovacích her prvního večera.

Každý den byl velice náročný, ale zároveň velmi zábavný. Ať už šlo o hledání ztraceného hráče týmu, boji proti zimní královně a dalším nebezpečným bytostem, řešení šifer, pohybování se se svázanými končetinami, malování nohou, dokonce i pusou, soubojům na kluzké plachtě či překonáváním sám sebe ve skoku do neznáma. Všechny hry a celkový program si vždy všichni velmi užili.

Výborná kuchyně letos opět nezklamala. Jídlo jsme si mohli i udělat sami, když si každý tým uvařil svou bramboračku, o kterou jsme se pak všichni podělili, nebo když jsme opékali na ohni. Každé ráno byly vždy také v kostele krátké bohoslužby, plné písní, úvah a biblických témat, ze kterých jsme si vždy mohli něco odnést.

Stejně jako minulý rok, byl celodenní výlet na koupaliště v Poniklé, na který byl každý tým vyslán sám s jedním vedoucím. Stejně jako každý rok se našel jedem týmu, kterému cesta tam dělala trochu problém, ale nakonec našťastí také dorazil. Voda zde byla velice studená, ale i tak se našlo pár otužilých jedinců,

kterým nedělalo problém strávit v ní déle času než deset sekund.

Bohužel celým táborem nás pronásledovala menší epidemie. Ale každý se během chvíle zotavil a mohl pokračovat dále. Nebylo to nic vážného, takže i tak byl tábor velice vydařený.

Na závěr chci velmi poděkovat všem vedoucím a organizátorům, za úžasný program, hry, stravování, bohoslužby, zdravotní pomoc, nápady, dost často i pomoc s úklidem, celkově za vše. Letošní tábor jsem si moc užila a už se nemůžu dočkat na ten další.

Anna Härtelová

Obcování, tentokrát na východ od Prahy

Kozojedy jsou víska malá nedaleko od Kostelce nad Černými lesy a my jsme měli tu čest přivítat u nás milou společnost „Obcování“. Sešli jsme v celkem hojném počtu 10 účastníků. Naším prvním cílem byl kostel sv. Martina, který leží mimo obec a dříve se kolem něj rozprostírala původní osada. Průvodcem nám byl pan Wich, který je už mnoho let místním zvoníkem. Zsvětíl nás do místní historie i historie samotného kostelíku, ale to nejcennější na nás čekalo ve věži, ve které je zavěšen renesanční zvon „Klement“ z roku 1577 od zvonáře *Brikciho z Cymperka*. Mnohé zaujal český nápis: *HOSPODINE CHWALTEZ TIE VSSECKA DILA TWA A SWATI TVOGI DOBRORZECZTE TOBIE. CHVALTE PÁNA NA CYMBALECH DOBRZE ZWUCZNYCH. CHWALTE GEHO NA CYMBALECH PLESANI PLNYCH. CHWALTE BOHA W DUCHU A PRAWDĚ.*

Pan Wich také dovolil několika z nás si na zvon zazvonit. Dále jsme pokračovali podél řeky Šembery k místnímu rybníku, který se nachází u lesa a je v něm opravdu čistá voda, které se nedalo odolat. Odolat se také nedalo ani místnímu čepovanému pivu v Kiosku u rybníka. To už jsem ale ostatní museli malinko popohnat do našeho domu, kde byla hlavním tahákem poměrně obsáhlá sbírka kaktusů mého muže, která je vybudovaná na půdě bývalé stodoly. Jelikož kaktusy jsou jeho celoživotního vášní, dokázal téměř „nakazit“ i amatéry, u kterých se dnes nacházejí zasazené úlovky ze skleníku. Občerstvení se snažilo tematicky kopírovat mexickou kuchyni a podávala se aztécká

stromů“. On totiž strom při kácení nepadne vždy tam, kam si myslíme, a podobně to může dopadnout i s našimi rozhodnutími. Bylo moc příjemné i přínosné se setkat a prožít společný čas a budeme se opět těšit na příště. A kdybyste měl někdo cestu kolem, určitě se u nás zastavte.

polévka. Nakonec došlo i na téma „rozhodování“, které jsme nestihli probrat při minulých setkáních. Myslím, že se zajímavě podařilo propojit racionální pohled na řešení dilemat při rozhodování se zdánlivě nesouvisejícím pohledem na „kácení

Andrea Bohatová, foto Robert Zika

Jak žijeme:

sestra Stanislava Hřebíčková

Před rokem se sestra Hřebíčková přestěhovala po čtyřiceti letech z Břevnova na pražský Barrandov. V jejím věku je obdivuhodné najít dostatek odvahy pro takovou změnu a také ji uskutečnit. Ona tvrdí, že zásluhy patří její rodině, která jí vydatně pomáhala.

Při návštěvě sestry Oliveriusové mi slíbila, že mi podobně jako ona řekne něco o svém životě.

Jaká byla tvoje rodina?

Začnu zeširoka. Jako řada členů mé generace mám česko-slovenské předky. Své vyprávění bych proto uvedla krátkou genealogickou informací. Rodina mého tatínka pochází ze Suchdola. Nejstarší „dohledaný“ předek byl Matěj Hálek, který byl v roce 1756 suchdolským rychtářem. Na Suchdol přišel z Velké Vsi u Obříství. Jeho potomci žili na Suchdole, až koncem 19. století složil můj dědeček „zkoušky způsobilosti učitelké“ a odešel ze Suchdola učit na Podřipsko, nejprve jako podučitel, později učitel a nakonec se stal řidícím na škole v Klenči. Babička byla industriální učitelka (učitelka ručních prací), tatínkova nejstarší sestra byla po celý život učitelkou v Roudnici. Tatínek pokračoval v kantorské tradici. Ve dvacátých letech odešel na Slovensko, kde učil v malé vinařské obci nedaleko Bratislavy (Rača). Tam se seznámil s mou maminkou.

Moji slovenští předkové přišli možná na Slovensko v době, kdy mezi chorvatskými stavy a císařem došlo po uzavření příměří s Turky ke sporům o civilní správu vojenské hranice a část původních obyvatel odešla do vnitrozemí a také na Slovensko. Dokládají to údajně některá místní jména (např. Charvátská Nová Ves, Chorvatský Grob aj.) a také příjmení končící na -ič. Můj dědeček se jmenoval Ivanič a mezi račanskými starousedlíky najdeme i dnes jména Ivičič, Beladič, Benič a další.

Život naší rodiny ovlivnil politický vývoj: nucený odchod ze Slovenska, ztráta existence a hledání nové, válka a potom padesátá léta, kdy tatínek musel vykonávat těžkou fyzickou práci, která mu poškodila zdraví. Do Prahy jsme se přestěhovali v roce 1939, takže od svých čtyř let jsem vyrůstala v českém prostředí.

Moji rodiče byli laskaví, tolerantní, milovali svou rodinu a vnoučata. Maminka se dožila vysokého věku a mohla se těšit i z pravnoučat.

Kam jsi chodila do kostela?

Bydleli jsme na Letné, takže k Salvátoru, kde jsem se v mládeži poznala před téměř neuvěřitelnými 65 lety s Janou Kohoutovou. Později jsme se s manželem přestěhovali a stali se členy dejvického sboru.

Kde jsi se seznámila se svým manželem?

Na vysoké škole. Studovala jsem germanistiku, můj muž byl turkolog. Pracoval v Orientálním ústavu ČSAV a učil také na Filozofické fakultě. Později se specializoval na kvantitativní lingvistiku a teorii textu. Turečtinu ale úplně neopustil, věnoval se překladům moderních básníků i prozaických děl.

Narodily se nám dvě děti. Mám pět vnoučat. Po mateřské dovolené jsem pracovala nějaký čas v germanistické knihovně, později jsem přešla na katedru cizích jazyků, která se po roce 1989 změnila na Jazykové centrum. Učila jsem němčinu, překládala, můj odborný zájem se orientoval na strukturu a výuku odborného textu.

S manželem jsem prožila téměř šedesát let. Zemřel po delší nemoci před pěti lety a já ho dodnes velmi postrádám. Když už pro nemoc nemohl chodit do

kostela, poslouchali jsme nedělní bohoslužby v rozhlasě, v jejichž pořádání se střídají různé denominace. Byla to svým způsobem obohacující zkušenost praktického ekumenismu. Neztratili jsme ani kontakt se sborem, přišel za námi Daniel Henych, kterého jsme měli oba velmi rádi a také sestry z Křesťanské služby. Když můj muž zemřel, přijela za mnou sestra farářka Lenka Ridzoňová. Na její pomoc nikdy nezapomenu, stejně jako na podporu Marty Študentové, manželů Henychových, Jany Kohoutové - výčet jmen by byl velmi dlouhý. Díky sboru jsem se pomalu mohla „vrátit do života“ a jsem za to velmi vděčná.

Kde jiješ teď?

Více než čtyřicet let jsem žila v Břevnově. Po manželově smrti jsem ve zbytečně velkém bytě zůstala sama s vnučkou. Byt jsem loni prodala a za peníze z prodeje jsme koupily dva maličké byty. Žiju teď na Barrandově blízko rodiny svého syna. Barrandov znám z doby, kdy jsem hlídala vnoučata, takže se tady necítím ztracená. Podle mého soudu je to jedno z nejhezčích pražských sídlišť, se spoustou zeleně a krásným okolím. Bydlí se mi tady dobře. A do Dejvic nemám daleko - dojedu tam tramvají za půl hodiny.

Děkuji.

Ptala se Naděžda Sleziaková

Kronika Pěvců

Část 4.: Bern 2001

Příjezd do Bernu

Účastí na 18. Mezinárodním festivalu duchovní hudby v Bernu se uzavřela letošní sezóna Našich pěvců. Cesta do Bernu byla dlouhá a náročná. Po celonoční jízdě z Prahy jsme se chtěli trochu protáhnout. Proto jsme se vydali do ZOO, kam byl k naší velké radosti vstup zdarma. Je to asi 15 minut proti proudu. Kdo nechtěl do zoologické, měl možnost pozdravit tři huňáče v medvědíh příkopu na opačném konci města. Další více než čtyřhodinové výpravy za poznáním místní přírody jsme museli z časových důvodů vypustit.

Hned za bránou ZOO byl výběh pro gazely a v jeho sousedství kozy. Ty zaujaly alty natolik, že přelezly ohrádku a nechaly si udělat společné foto nesoucí název Alty s kozami. Tím, že pronikly až do ohrady, se nedopustily žádného přestupku. V jednom místě je totiž plot přerušen a místo toho je tam hliníkový žebříček – asi metr vysoký. Toto opatření slouží především malým dětem, které si chtějí pohladit kůzlátka. U jiných zvířat, například u koní, tato možnost není.

Když už se alty vyfotily s kozami, padl návrh, aby si každý hlas vybral nějaké své zvíře. Souhlasili všichni, nikdo se nezdržel hlasování a tak byl návrh přijat. Tenoři se pak vyfotili u oslů, basy u koní a soprány mají věčnou vzpomínku na ovce. A protože jsme smíšený sbor, přijali jsme se smíšenými pocity, že se k nám, tenorům, připleťl ještě jeden bas, na rozdíl od Petra Hlavsy, který v té době obdivoval pávy.

Zajímavá byla podívaná na dvě malá, snad čínská prasátka, která se zrovna ukrývala před poledním sluncem v dutém stromu, v prolézačkách nebo pod stříškou. Jestli byla opravdu čínská, to nevím, protože jsem jim do očí neviděl. Také jsme viděli, jak se v malém umělém potoce brouzdá bobr a vydra. Kdo prošel celou zahradu až dozadu a pak pokračoval do lesa, mohl vidět vysokou lesní zvěř, např. muflony. To byl případ „Myšky“ ze sopránů.

Když jsme odcházeli ze zoologické, všimla si jedna z altů – jmenovitě Jiřina, a to taková, že Muzikářová, ohromné cedule s pozvánkou na Hudební festival. Mezi ostatními pěvci s malým „pé“ tam byli i Naši Pěvci s velkým „Pé“.

My jsme svá rozlámaná těla po noční jízdě složili na trávu na koupališti a začali relaxovat.

Rozdělení Pěvců do rodin

Během naší procházky se naše řady rozšířily o Míšu Petříčkovou. Přijela ze Ženevy, kde byla na služební cestě. Lydka jí hned využila jako tlumočnici.

Mezitím se už ostatní začali scházet před ubytovnou. Ještě než začal oficiální program, dostali jsme od našeho opatrovníka pana Boundse základní informace. Přestože jsme byli v jednom hloučku, tak jsme toho moc neslyšeli. Všude kolem bylo plno hluku, jak si všichni vyprávěli své první dojmy z Bernu. Navíc na druhé straně ulice pracovaly buldozery, pily a další těžká technika. Když pan starosta začal mluvit bez mikrofonu, připadal jsem si jako v éře němého filmu.

To, co se dělo potom, nemělo obdoby. Jinak precizní a dokonalí Švýcaři způsobili mezi přítomnými hosty naprostý zmatek. Již před třemi měsíci jsme poslali do Bernu seznam Pěvců, kdo s kým by chtěl spát a jakou řeč ovládá. Oni to ale vzali do vlastních rukou a dost to zpřeházeli. Měl jsem pocit, jako kdyby si naše jména napsali na jednotlivé lístečky a pak postupně losovali. V rámci objektivitě ale nutno podotknout, že my jsme také přispěli svou troškou do mlýna. Nechci nikoho jmenovat, ale například místo Blahoše Rataje jela Hanka Schejbalová. Když si nás rozebírali do rodin, řekli vždycky napřed jméno hosta a pak jméno hostitele. Když vyvolali Blahoše Rataje a přišla Hanka, dost se divili. Prý si Blahoše představovali trochu jinak. Naopak ona zase byla překvapená, že má mluvit francouzsky. Nakonec se ale vše vyřešilo, dohodli se na jiném společném jazyce, akorát cedulku „Vítej Blahoši“ odstranili z pokoje.

Z naší trojice Jacques ovládal francouzštinu, František vládl němčinou. A protože já umím anglicky asi dvě slovíčka a německy tři, to znamená, matematicky vzato, že německy umím o 50 % lépe, tak jsem zvolil jako dorozumívací řeč němčinu.

(Pokračování někdy příště...)

Čestmír Muzikář

Oznámení

- ◆ O projektu „Truhlářská“ jsme vás naposledy informovali v květnovém Souterrainu. Dnes se v Truhlářské č. 8 otevírá Středisko volného času Jednička, které bude dětem nabízet zájmové kroužků, kurzy a další zajímavé akce.

Od 7. do 9. září 2021 se zde uskuteční **Dny otevřených dveří** a to vždy od 15 do 18 hodin.

Doporučujeme v těchto dnech Truhlářskou navštívit, abyste se na vlastní oči přesvědčili, jak zdařile rekonstrukce dopadla..

- ◆ Sestra farářka Alexandra Jacobea je dostupná na telefonním čísle 737 517 413 nebo na emailové adrese sasa.jacobe@gmail.com .

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 19. 9. 2021.

Číslo vyjde 26. 9. 2021.

Obsah čísla:		
Září.....	1	Jak žijeme:.....8
Alpy bukolické.....	2	Kronika Pěvců.....10
Tábor Křížlice 2021.....	5	Oznámení.....11
Obcování, tentokrát na východ od Prahy...6		Kalendář na září 2021 12

Kalendář na září 2021

Bohoslužby	5. 9. VP	rodinná neděle, A. Jacobea, M. Trgalová
9:30 on-line na	12. 9.	M. Trgalová
http://dejvice.evangelnet.cz/li	19. 9.	E. Härtelová (staršovstvo v Bělči)
ne-vysílání	26. 9.	A. Jacobea
	3. 10. VP	děkčinnění za úrodu, M. Trgalová

Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večeře Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění

Přímý odkaz na YouTube kanál „ČCE Praha – Dejvice“:

<https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQI2t18Ik-Fw>

Konfirmandi (11+)	od 10. 9. pátky, zatím v 15:30 – 16:30
Náboženství dětí (5-11 let)	od 10. 9. pátky 15:30 – 16:30 (čas případně posuneme dle možností dětí)
Mládež (13+)	od 13. 9. pondělí v 17:00 – 19:00 (čas případně posuneme dle domluvy)
Křesťan. služba	5. 9. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 9. 9. v 9:30 – 11:30, dále dle dohody
Nedělníci	neděle po bohoslužbách dle dohody
X-cátníci	úterý 14. 9. v 19:00 téma: Ovoce Ducha svatého
Naši pěvci	od 1. 9. každou středu v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	od 10. 9. každý pátek v 9:15 – 10:00
Modlitby Taizé	pravděpodobně v pátek 17. 9. od 20:00 v kostele sv. Vojtěcha (obvykle 3. pátek v měsíci)
Obcování	čtvrtek 9. 9. v 19:00 u Petrželkových
Biblická hodina	od 14. 9. každé úterý v 15:00 – 16:00
Klub poznávání	16. 9. v 9:30 – poprázdňinové sdílení (obvykle 2. čtvrtek v měsíci)
Křeslo pro hosta	16. 9. v 19:00 – Pavel Dobrovský – Časopis ABC (obvykle 4. čtvrtek v měsíci)
Staršovstvo	2. 9. v 19:00 výjezdní zasedání 17. 9. - 19. 9. Běleč
Ostatní	schůzka učitelů NŠ 5. 9. v 10:45 – 12:00 v místnosti NŠ

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Fami sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103